

Jamsai

พระมหาตุลา ตังต๊ะ

好一個國舅爺

อวี๋อิง 于晴 เจียน
มดแดง แปล

มากว่ารัก

'จินจื่อ เจ้า...เอ่อ...ท่านราชครูเคยบอกเจ้าหรือไม่ว่า...ว่าเจ้า...เป็นเด็กผู้หญิง'

'เคยบอก!'

ฝั่งเหอตบอย่างไม่ใส่ใจลงมุดหายเข้าไปนอนขดตัวอยู่ในผ้าห่มของจางซุนลีราวกับตัวหนอนแก้ว เมื่อได้กลิ่นกายของอาจารย์ ก็คิดในใจอย่างยืนยันว่ากลิ่นไม่เหมือนของตนจริงๆ แบบนี้จะต้องสามารถจับไล่หุ่นคนพวกนั้นออกจากความฝันของตนได้แน่

'...'

จางซุนลีมองดูการเคลื่อนไหวอันหยาบคายขัดลูกนัยน์ตาของนางอย่างปลงตก โชคดีที่ในความสลัวเลือนรางเช่นนี้ อย่างน้อยเขาก็มองไม่เห็นใบหน้าอันงดงามน่าสะท้านใจของเจ้าป้าจางน้อย

'เจ้า...รู้หรือไม่ผู้หญิงชายมีอาจใกล้ชิดสนิทสนม'

'อืม รู้สิ!'

ฝั่งเหอตัวเองด้วยผ้าห่มพรางกลิ้งตัวเข้าไปจนชิดด้านในของเตียง ปากก็ชักชวนจางซุนลีว่า

'อาจารย์อย่าพูดมากอยู่เลย รีบขึ้นเตียงเถอะ!'

มากกว่ารัก

พระมาตุลาตัวดี ชุต ตำหนักรักนิรันดร์

อวิจ (于晴) เขียน มดแดง แปล

《好一個國舅爺》于晴 著

Copyright © 2007 Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2333-4

ภาพประกอบ Derjen

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ผ่านไปเก้าปีเต็มๆ แล้วสำหรับนิยายชุด 'ตำหนักรักนิรันดร์' จนถึงวันนี้ก็ยังมีเสียงเรียกร้องถามหากันอยู่ นักอ่านบางท่านถึงกับไปตามหาหนังสือสองราคาแรงๆ จากนั้นไม่ต้องรออีกต่อไปแล้ว มากกว่ารักได้ตอบรับเสียงเรียกร้องเหล่านั้นด้วยการตีพิมพ์ใหม่อีกครั้งแล้วค่ะ ซึ่งประกอบไปด้วย

- ปราภัญญิงยอดรัก เว่ยเสี่ยวไหว เขียน
- จักรพรรดิบัญชา สีเจี้ยน เขียน
- พระมาตุลาตัวดี อวีจิง เขียน
- พระพันปีตัวร้าย ตูโม่วี เขียน

และสำนวนแปลที่ทุกคนคุ้นเคยจาก 'ท่านมดแดง' ซึ่งทั้งสี่เรื่องเกี่ยวข้องกับในวังในวัง แต่เนื้อเรื่องไม่ได้มีตัวละครเกี่ยวเนื่องกันแต่อย่างใด สามารถอ่านแยกเล่มได้ค่ะ

'พระมาตุลาตัวดี' เป็นเรื่องราวของ 'ผิงเหอ' จอมวายร้ายอันธพาลแห่งเมืองหลวง ผู้ที่ห้อยป้ายพระมาตุลาในจักรพรรดิกร่างไปทั่ว แม้จะมีรูปโฉมงดงามไม่ว่าสตรีหรือบุรุษก็ล้วนหลงใหล แต่พอได้รู้จักนิสัย 'เขา' แล้วก็ต้องปิดประตูบ้าน ขึ้นป้ายร้านว่า 'ไว้ทุกข์ไม่รับลูกค้ากันเลยทีเดียว'

แต่แม้อันธพาลน้อยจะนิสัยเกรงเพียงใด บุคคลเดียวที่เขายอมลงให้มาเสมอก็คืออาจารย์ของเขา 'จางซุนลี่' เสดจางในจักรพรรดิองค์ปัจจุบันซึ่งคอยอบรมสั่งสอนเขา ผู้ที่ผิงเหอวาดฝันไว้ว่าจะออกทะเลไปเป็นโจรสลัดเคียงคู่กัน

ติดก้นแต่หน้าที่ของบ้านเมือง และที่สำคัญเลยนั้น...หากว่าความลับสำคัญของผิงเหอเปิดเผยออกไป โทษหลอกลวงเบื้องสูงคงมาเยือนเขาและคนทั้งตระกูลเป็นแน่ มาเอาใจช่วยผิงเหอกันค่ะ ว่าสุดท้ายแล้วอันธพาลน้อยจะฝ่าฟันอุปสรรคจนทำ ความฝันได้สำเร็จหรือไม่ และถ้าจะให้ครบอรรถรสความรักในวังวัง อย่าลืมติดตามอ่านเล่มอื่นๆ ในชุดตำหนักรักนิรันดร์นี้ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * จ้างขุนลี ดำรงตำแหน่งกงชินอ่อง นิสัยสุ้มเยือกเย็น ได้รับการสรรเสริญจากคนทั่วทั้งราชสำนักว่าเป็นคนดีมีเมตตา ปรึกษาสามารถรอบด้าน เปรียบเสมือนเสาหลักค้ำจุนแผ่นดิน
- * ผังเหอ ทายาทเพียงคนเดียวของราชครูผัง ป่วยกระเสาะกระแสะ ตั้งแต่เล็ก นิสัยจึงเกกมะเหรกเกรง ต่อมาได้จ้างขุนลีช่วยอบรมสั่งสอน ทำให้ผังเหอเลื่อมใสในตัวเขา นับถือเป็นอาจารย์
- * จักรพรรดิน้อย จักรพรรดิแห่งเทียนเฉา ยังทรงพระเยาว์ สนทนากับผังเหอ มีนิสัยร่าเริง
- * ราชครูผัง เป็นปราชญ์แห่งแผ่นดิน บิดาของผังเหอ มีบุตรสาว เมื่อตอนอายุมากแล้ว ตามใจบุตรสาวทุกเรื่อง
- * จิงจิง สาวใช้ประจำตัวของผังเหอ นิสัยซื้อตรง เห็นอะไรก็ว่าไปตามนั้น มักจะมองโลกในแง่ดีเสมอ

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

กำแพงสูงจริง!

เด็กน้อยหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูครางในใจกลางโอแอ้งๆ หลังจากเหลียวซ้ายแลขวาตรวจดูจนมั่นใจว่าไม่มีใครอยู่แถวนั้น ก็ออกแรงลากบันไดไม้มาพิงไว้กับกำแพงแล้วลงมือไต่ขึ้นไปอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาก็ปีนขึ้นไปนั่งอยู่บนขอบกำแพงเรียบร้อยแล้ว

ทิวทัศน์บนกำแพงช่างงดงามจริงดังคาด มือน้อยๆ ดึงเสื้อตัวยาวปักลวดลายงดงามบนร่างให้เข้าที่ สายลมเย็นฉ่ำพัดโชยตบใบหน้าพาเธอผมยารสพลอยที่รวบขึ้นเป็นมวยทิ้งชายปลิวสยายไปตามสายลม

เขาปรือตาลงครึ่งหนึ่ง หลังตีמד้ากับความซุ่ได้เพียงชั่วครู่ก็สังเกตเห็นว่าในสวนของจวนที่มีกำแพงติดกันมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังยืนทอดอารมณ์อยู่

จำได้ว่าบิดาเคยบอกไว้ จวนสกุลมั่งอยู่ติดกับตำหนักกงซินอ่อง*

* ซินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์สายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้จะเป็นพระโอรส พระเชษฐา หรือพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ

หลังจากกลอกตาคิดอย่างซุกซน เด็กน้อยก็ล้วงเอาหน้าไม้ในอกเสื้อออกมาเดินไปที่เป้าหมายซึ่งยืนอยู่ในสวนของตำหนักกงชินองค์คนนั้น

ยามนั้นเป็นเวลาบ่ายคล้อย กอปรกับเด็กหนุ่มยืนหันหลังให้เด็กน้อยจึงมองไม่เห็นใบหน้าเขา รู้แต่เพียงว่าอีกฝ่ายรูปร่างสูงกว่าตนถึงหนึ่งช่วงตัว

การเห็นคนรูปร่างสูงกว่าทำให้เขารู้สึกขุ่นเคืองและอิจฉายิ่ง ครั้นแล้วก็หรีดตาลอย่างเจ้าเล่ห์ หัวเราะเสียงประหลาดดังซี้ๆ รวเสียงมุสิกร้อง แล้วใช้หน้าไม้ยิงลูกกลมสีขาวยาวในมือออกไป

เด็กหนุ่มในชุดแพรเบี่ยงไหล่หลบเพียงเล็กน้อย ลูกกลมสีขาวยิงพุ่งแหลบผ่านหายไปอย่างไร้ร่องรอย

เด็กน้อยตะลึงงัน กะพริบตาถี่ๆ คิดว่าตนเองตาผาดไป ในเมื่อเด็กหนุ่มคนนั้นมองไม่เห็นตนนี่นา

เขายกมือปิดปากโอแอ้งๆ อีกที แล้วมือผอมเล็กขำงั้นก็ออกแรงตีดหน้าไม้ซ้ำอีกครั้ง

ลองดูอีกทีเกิดหน้า คราวนี้ไม่เชื่อหรอกว่าจะยิงไม่ถูก!

"ซี้ๆ..."

เขายิงฟันหัวเราะอย่างสะใจ

ลูกกลมสีขาวยิงพุ่งแหวกอากาศตรงไปยังท้ายทอยของเด็กหนุ่ม ผู้โชคร้ายอย่างรวดเร็ว

แต่ทว่าพริบตานี้ เด็กหนุ่มคนนั้นพลันหายวับไปจากสายตาเสียแล้ว

เด็กน้อยเบิกตาโตเท่าไข่มาน มีคนหายตัวไปในอากาศได้ด้วยหรือ

หรือว่าตนเจอผีเข้าให้แล้ว อันที่จริงคนที่อาศัยอยู่ในตึกแห่งนี้ต้อง
ทั้งหมดล้วนเป็นภูติผีปีศาจ!

ทันใดนั้นเขาก็สังเกตเห็นชายผ้าแพรสีขาวสะอาดปลิวไหวๆ อยู่ที
ทางตา

เด็กน้อยร่างแข็งแรงที่ชื่อ ค่อยๆ กลอกลูกตาไปทางคนซึ่งนั่งอยู่ด้านข้าง
ปรือออ ช่างน่ากลัวยิ่งนัก! คนผู้นี้จะต้องมีเวทมนตร์คาถาอย่างแน่นนอน
มิเช่นนั้นเพียงพริบตาเดียวจะบินปรือขึ้นมานั่งอยู่บนขอบกำแพงได้อย่างไร!

"เจ้าเป็นลูกของท่านราชครูใช่ไหม"

คนผู้นั้นถามอย่างยิ้มแย้มพลางโอบไหล่แข็งแรงของเด็กน้อยเข้าไป
กอดไว้อย่างสนิทสนม

"ข้าจำได้ว่าลูกของท่านราชครูอายุแปดเก้าขวบ คงเป็นเจ้าของกระมัง"

ร่างถูกกอดไว้ทั้งตัว เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายไม่มีเจตนาจะปล่อยยให้ตน
หนีรอดแน่ แต่เด็กสกุลมังกรมีหรือจะชี้ขาดตาขาว หดหัวเป็นเต่าอยู่ใน
กระดอง คิดได้อย่างนั้นเขาจึงข่มกลืนน้ำตาที่กำลังจะเอ่อล้นออกมา
ด้วยความหวาดกลัว หันหน้าไปถลึงตาใส่อีกฝ่ายอย่างดูดน

เด็กหนุ่มยังคงกล่าวต่อไปโดยไม่ทันสังเกต

"ได้ยินว่าลูกของท่านราชครูสุขภาพไม่แข็งแรงตั้งแต่เกิด เจ้า...
เอ๊ะ! ไม่ถูกต้องนี่นา เด็กคนนั้นสมควรเป็น..."

เขาหยุดชะงักไป ลดสายตาลงมองใบหน้าเล็กๆ ที่หันมาถลึงตาใส่
ด้วยแววตาตื่นตะลึง

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ร่างผอมเล็กก็ใช้หัวฟงชนแผ่นอกบึกบึน
ของเด็กหนุ่มเต็มแรง ฝ่ายหลังมัวแต่จ้องหน้าเด็กน้อยอย่างเผลอเผล

ใจลอยจนมีทันระวังตัว ร่างจึงหงายผลุงร่วงตกจากขอบกำแพงไป

เด็กน้อยยังมีทันมีโอกาสได้หัวเราะด้วยความสะใจ ก็ตระหนักว่าตัวเองยังถูกเด็กหนุ่มกอดเอาไว้ไม่ปล่อย ดังนั้นสุดท้ายร่างทั้งสองจึงร่วงหล่นลงสู่พื้นพร้อมๆ กัน

"ช่วยด้วย..."

เด็กน้อยแผดเสียงร้องลั่น จากนั้นทุกอย่างก็ดับวูบ เป็นลมหมดสติไป

ห้องฟ้ามืดสนิทแล้ว ทว่าทำอะไรก็นอนไม่หลับ ร่างผอมเล็กคลานขึ้นจากกองผ้าห่มอันอบอุ่น หยิบเสื้อคลุมตัวยาวมาสวมทับแล้วรวบผมยาวสลวยขึ้น ดูจากภายนอกแสดงว่าเป็นคุณหนูน้อยที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดี จากนั้นเขาก็เดินเลยไปยังห้องเล็กๆ ที่อยู่ติดกันเห็นสาวใช้ที่มานอนเป็นเพื่อนกำลังหลับอุตุรากับสุกร เซอะ! ยังจะพูดอีกว่ามาอยู่คอยดูแลเขา

เขาแบ่ปากน้อยๆ พลังยึดแขนบิดชี้เกียจเดินออกจากห้อง

ยามสามเข้าไปแล้ว จะไปชวนใครเล่นดีหนอ

สายตาเขาเลื่อนไปจับจ้องยังกำแพงอิฐเบื้องหน้า และแฉกๆ มือปิดปากหัวเราะเสียงลอดไรวินดังซึ่ๆๆ คล้ายกับเสียงมุสิกที่กำลังจะขโมยกินกับข้าว พลังรีบกุฏิจุจ่อเดินไปที่กำแพงมองหาบันไดไม้

แต่หาอยู่ครึ่งค่อนคืนก็ไม่เห็นแม้แต่เงา

เขารู้สึกหงุดหงิดใจเป็นกำลัง จึงเตะเท้าไปที่กำแพงที่หนึ่งเพื่อระบายอารมณ์

"อยากจะขึ้นมาหรือไม่"

เสียงนั้นทำเอาเขาตกใจจนผงะล้มก้นจำเ้า เมื่อเงยหน้ามองขึ้นไป ก็เห็นเด็กหนุ่มในชุดขาวคนเดิมนั่งอยู่บนกำแพง

"เจ้าข้าฉลาดถึงเพียงนี้เสียหรือ"

"ไม่ล็กน้อย! ใครว่าข้าฉลาด เพียงแต่ข้าปีนขึ้นไปไม่ได้เท่านั้นเอง!"

เขาตอบอย่างขุ่นเคือง พลังลุกขึ้นวิ่งไปเตะใส่กำแพงอีกครั้ง เพื่อระบายความแค้น

"ถ้าเช่นนั้นข้าช่วยเจ้าอีกแรงก็แล้วกัน"

พอขาดคำ สายคาดเอวสีเข้มก็พุ่งวาบลงมาจากกำแพงตัวรัดเข้า ที่เอวเล็ก ๆ ของเขา ขณะที่ย้งงอแงอ้าปากค้าง ก็พบว่าร่างตัวเองลอยหรือ ขึ้นไปในอากาศเสียแล้ว

ตอนแรกเขารู้สึกหวาดกลัว แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นประหลาดใจ ที่เห็นตนสามารถเหินบินขึ้นไปนั่งบนขอบกำแพงได้ราวกับเซียนวิเศษ โดยมีเจ้าของสายรัดเอวช่วยประคองให้เขานั่งลงอย่างปลอดภัย

น่าอัศจรรย์ใจแท้! เขาหันขวับไปมองเด็กหนุ่มคนนั้น ฝ่ายหลัง เห็นเด็กน้อยหันมากับมือเบือนหน้าหนีไป พุดยี้ม ๆ ว่า

"ข้าคำนวณเอาไว้แล้วว่าหลังจากตกกำแพง เจ้าคงต้องนอนพัก ติดต่อกันสักสองคืน พอถึงคืนนี้เจ้าจะต้องตื่นขึ้นมาแล้วตาค้างนอนไม่หลับ"

"พี่ชาย ท่านคือใครกัน"

"ข้าชื่อจางซุนลี อาศัยอยู่ในเรือนที่มีกำแพงติดกันนี้"

"อ้อ..."

เด็กน้อยยกมือออกดอกวางท่าราวกับผู้ใหญ่ กล่าวว่

"ที่แท้ท่านก็คือกงชินอ๋อง! ข้าได้ยินว่าท่านเป็นพระอนุชาของจักรพรรดิ เพราะอายุน้อยจึงยังมิได้เข้ารับตำแหน่งขุนนางในราชสำนัก บิดาข้าบอกว่าจักรพรรดิองค์ปัจจุบันทรงมีสนมชายาและนางในมากมาย แต่น่าเสียดายที่ยังไม่มีพระราชโอรส เพราะเหตุนี้จึงมีเจตนาหวังเหยี่ยวไม่ยอมพระราชทานคู่ครองให้ท่านแต่งงานสักที"

"...ท่านราชครูบอกเจ้าเช่นนั้นหรือ"

เด็กน้อยเชิดคางแหลมและจมูกที่ปลายร่นน้อยๆ ขึ้นสูง ตอบไปตามตรงว่า

"มิใช่ เป็นบิดาบอกต่อมารดา พวกเขาเข้าใจว่าข้านอนหลับจะตายมิตายแหล่อยู่บนเตียง ไม่มีทางได้ยินเรื่องที่พวกเขากำลังสนทนากัน แต่อันที่จริงเป็นเพราะพวกเขานั้นแหละที่ส่งเสียงดังจนข้านอนไม่หลับ"

ข้างซุนลีหัวเราะเสียงดัง สุดท้ายก็อดใจไว้ไม่ได้ หันไปมองวงหน้ากระจุมกระจิมน่ารักของเด็กน้อยอีกครั้งพลางกล่าวว่า

"ได้ยินว่าบุตรสะ...เอ่อ บุตรชายของท่านราชครูถูกโรครุมเร้าจนต้องนอนชมอยู่บนเตียงเป็นประจำ แต่ทว่าขอเพียงเขาได้สติฟื้นขึ้นมาเป็นต้องกระทำการชุกชุนตามอำเภอใจ วันนี้นับว่าข้าได้ประจักษ์แก่สายตาแล้ว"

เด็กน้อยเชิดปากพลางโต้แย้งอย่างไม่ยินยอม

"ใครว่าข้าป่วยจนต้องนอนชม ข้าเพียงนอนหลับไปนานนิดหนึ่งเท่านั้น เป็นใครบอกเรื่องนี้ต่อท่าน บิดาข้าหรือ เขาปากกว้างยิ่งนักชอบพูดจาเหลวไหลไปเรื่อย พอเขาอ้าปาก ข้าสามารถยึดมือข้าเข้าไปได้"

ทั้งมือเลย ข้าไม่ได้หลอกท่านนะ"

หยุดชะงักไปครู่ เขาก็เลิกคิ้วถามเด็กหนุ่มว่า

"ได้ยินว่าท่านปกป้องข้าไว้หรือ"

"หือ?"

"ก็ตอนที่ตกลงไปจากกำแพง ท่านเอาหลังลงแล้วกอดข้าไว้บนนอก จากนั้นยังอุ้มข้ากลับจน"

"ข้าได้รับการอบรมที่เนาะจากท่านราชครูตั้งแต่เด็ก เรื่องเล็กน้อยแค่นี้สมควรจะทำให้เขา"

"เฮอะ!"

เด็กน้อยยังคงเขิดคางขึ้นสูง

"บิดาบอกว่าท่านมีร่างกายล้ำค่าดุจทองคำ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมยิ่ง สมควรเป็นข้าที่ทรงรับร่างท่านอยู่ข้างล่าง เขาข้าเสียจนข้าเนาะเหม็นคลุ้งไปหมด ทั้งยังคำรามใส่ข้าด้วย แต่เมื่อเขาคิดว่าข้าหนีไปแล้ว กลับพูดกับมารดาว่าโชคดีที่ท่านรับข้าเอาไว้ได้ ให้ท่านได้รับบาดเจ็บสาหัสยิ่งดีกว่าให้ข้าได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อยชั่วนั้น หลังจากนั้นก็ร้องไห้เอนกมาราวกับเด็กๆ ช่างเป็นคนแก่ที่พูดจาสับสน เลอะเลือนจริงๆ"

"..."

ในความทรงจำของเขา ท่านราชครูมีคล้ายเป็นคนเช่นนี้มาเป็นเพราะเด็กน้อยฝันไปขณะนอนป่วย หรือว่าอันที่จริงท่านราชครูเป็นคนตีสองหน้ากันแน่

"ได้ยินว่าท่านยังมีน้ำใจนั่งเฝ้าอยู่ข้างเตียงข้าด้วย"

ดวงตาเรียวงามดูจดตาหงส์ชำเลื่องมอเด็กหนุ่มแวบหนึ่งขณะถาม

"ถูกแล้ว เจ้าเกิดเรื่องขึ้นก็เพราะข้าเป็นต้นเหตุ"

จางซุนลี้กล่าววกกลับเคลื่อนไหวให้ ไม่คิดจะรื้อฟื้นว่าเรื่องที่ตกกำแพง
วันนั้น สาเหตุล้วนมาจากเด็กน้อยคนเดียวทั้งสิ้น

"ท่านรู้ดีแล้ว!"

เด็กน้อยสวมรอยแอบอ้างอย่างไม่ละอายใจสักนิด

จางซุนลี้ถึงกับส่ายหน้า แต่สุดท้ายก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะเสียง
กังวาน

"เจ้าแบมือซิ"

เด็กน้อยสกลฝังมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย คิดจะตีมือตนละสิ เมื่อสำรวจ
จนมั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้ซุกซ่อนไม้เรียวเอาไว้ จึงค่อยแบมือออกอย่างช้าๆ
ท่าทางระมัดระวังตัวแฉ

ไข่มุกเม็ดเล็กๆ เม็ดหนึ่งถูกหย่อนลงกลางฝ่ามือ มันเปล่งประกาย
ขาวนวลจับแน่นให้มือน้อยๆ ของเขาขาวกระจางขึ้น เขาสังเกตเห็นว่า
มือของเด็กหนุ่มทั้งใหญ่ทั้งแน่นแข็งแรง จึงอดปรายตามองอีกหลายแวบ
มิได้ รู้สึกซิงซังมือผอมแห้งของตนขึ้นมาจับใจ

จางซุนลี้กล่าวเสียงอ่อนโยน

"เจ้าก็เถอะ คิดจะใช้หน้าไม้ยิงผู้อื่นก็ไม่จำเป็นต้องสิ้นเปลืองเช่นนี้
นี่นา บิดาเจ้าเป็นเพียงราชครูเท่านั้น เบี้ยหวัดมิได้สูงมากนัก ทั้งยังต้อง
เลี้ยงดูคนทั้งจวน เขาเห็นดเห็น้อยลำบากยิ่งทีเดียวนะ"

เด็กน้อยเขิดปากขึ้นสูง คุยโวว่า

"บิดาข้าร่ำรวยมาก เขาทำนุคนให้ข้าตั้งมากมาย มากกว่า

จำนวนคนทั้งหมดที่อยู่ในจวนสกุลฝังด้วยซ้ำ"

เขากางมือออกกว้างเพื่อยืนยันให้เห็นถึงจำนวนที่มากมาย จนร่างผอมกะหร่องเสียหลัก แทบจะหงายหลังผลุงตกจากกำแพง โชคดีที่คนด้านข้างรีบช่วยประคองเอาไว้ เด็กน้อยเล่าต่ออย่างภาคภูมิใจ

"หุ่นคนพวกนั้นถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี เพราะต่อไปพวกมันจะกลายมาเป็นเพื่อนเล่นของข้า บิดาบอกไว้เช่นนั้น!"

"เป็นเพื่อนเล่นเจ้า?"

"ก็ยามที่จักรพรรดิสวรรคต ยังมีคนมากมายที่ต้องตายเพื่อถูกฝังเป็นเพื่อนพระศพ แต่ข้าทำเช่นนั้นไม่ได้หรอก ใครจะยอมมาตายเป็นเพื่อนข้า บิดาจึงสร้างห้องขึ้นมาห้องหนึ่ง รอเมื่อข้าตายไปแล้วหุ่นพวกนี้ก็จะถูกส่งเข้าห้องไปอยู่เป็นเพื่อนเล่นข้า"

ห้องที่ว่าหมายถึงสุสานนั่นเอง จางซุนลี้คิดในใจพลางถาม

"...บิดาบอกต่อเจ้าเช่นนี้หรือ"

เด็กน้อยร้องเซอะอย่างซัดใจก่อนตอบว่า

"เมื่อสักครู่ข้ามิใช่บอกต่อท่านแล้วหรือ บิดามักจะสนทนากับมารดาข้างเตียงข้า หนวกหูจนข้านอนไม่หลับ พวกเขาเข้าใจว่าข้าไม่ได้ยิน คิดจะทำให้ข้าตื่นเต้นยินดี แต่อันที่จริงข้าแอบไปดูหุ่นคนแข็งที่พวกนั้นมาแล้ว หนึ่งในบรรดานั้นเป็นหุ่นที่รอแต่งงานกับข้าเมื่อข้าตายไปแล้วด้วย ข้าไม่ชอบมันเลยสักนิด!"

"ที่แท้เป็นเช่นนั้น..."

จางซุนลี้ขมวดคิ้วมุ่น

นึกย้อนไปถึงตอนที่ตนนั่งอยู่ข้างเตียงรอให้ท่านหมอตระจอาการ

เด็กน้อย จำได้ว่าที่ด้านนอกหน้าต่างมีใบไม้เล็กๆ มากมายกำลัง
แอบมองดูอยู่ ทั้งยังซบซิบกันเสียงดังระงม บ้างถามว่าเด็กน้อยกำลัง
จะตายแล้วใช่หรือไม่ บ้างประหลาดใจที่เห็นกงชินอ่องปรากฏกายขึ้น
ในจวน

ได้ยืมว่าเด็กผู้ชายพวกนั้นก็คือลูกพี่ลูกน้องของเด็กน้อยคนนี้
จากคำสนทนาเห็นได้ว่าหยาบคายไม่สุภาพ มีน้ำเล่ายามเด็กคนนี้พูดจา
จึงไม่มีกลิ่นอายปัญญาชนเฉกเช่นท่านราชครูแม้แต่่น้อย

มีทราบดีตอนที่เด็กพวกนั้นวิพากษ์วิจารณ์กันว่าเด็กน้อยจะตายเมื่อไร
เจ้าตัวจะได้ยินไปมากหรือน้อยเพียงไร

คุณชายน้อยสกุลผ่องมองหน้าอีกฝ่ายเขม็ง ถามโพล่งขึ้นมาด้วยนิสัย
อยากรู้อยากเห็นของเด็กๆ ว่า

"ท่านบินขึ้นมาได้ยังไงกัน"

เขาไม่ตอบแต่กลับย้อนถาม

"เจ้าอยากจะได้เรียนหรือไม่"

เด็กน้อยตะลึงไปอย่างคาดไม่ถึง

"ข้าเรียนได้ด้วยหรือ"

"ขอเพียงเจ้าไม่นอนซี้เซาก็ใช้ได้แล้ว"

จางซุนลี้ตอบเสียงนุ่มนวล

"อีกอย่าง การฝึกวิทยายุทธอาจทำให้ร่างกายเจ้ากลับมาแข็งแรง
ขึ้นก็ได้"

"กลับมาแข็งแรงขึ้น?"

คุณชายน้อยสกุลผ่องเบิกตามองอีกฝ่ายอย่างไม่เชื่อหู ทันใดนั้น

พลันรู้สึกว่เด็กหนุ่มคนนีดูไม่ขัดหูขัดตาอีกต่อไปแล้ว เขายกมือลูบอกผอมแห่งของตัวเองเบาๆ จมูกที่เข็ดร้นและคางที่เข็ดสูงพลันลดลงสู่ระดับปกติ รำพึงว่า

"สามารถบินไปบินมาได้ก็ไม่วุ่นวาย ยิ่งสามารถบินไปต่อยตีกับผู้คนได้ก็คือความฝันอันสูงสุดของข้า..."

จากนั้นจึงรีบกล่าวเสริมอย่างร้อนใจ

"ข้าหมายความว่าสามารถบินไปต่อยตีกับคนอื่นในชาตินี้ไม่ใช่ชาติหน้า บิดาข้าบอกว่าชาติหน้าข้าก็จะกระโดดโลดเต้นวิ่งเล่นได้แล้วแต่ว่ามันนานเกินไป ข้าคอยไม่ไหวหรอก"

จางซุนลีเห็นใบหน้าน้อยๆ ของอีกฝ่ายแดงระเรื่อ ดวงตาหงส์ได้แสงจันทร์เปล่งประกายแวววามเปี่ยมไปด้วยความหวัง ตนไม่ต้องการทำลายความฝันของเด็กน้อย จึงยั้งบางๆ ยืนยันว่า

"ขอเพียงเจ้าฝึกปรือตามที่ข้าสอน จะต้องแข็งแรงขึ้นมากอย่างแน่นอน"

ยังไม่ถึงเวลาที่เขาจะต้องเข้าถวายงานในราชสำนักอย่างเต็มตัว ย่อมสามารถใช้เวลาที่เหลืออยู่ตอบแทนพระคุณที่ท่านราชครูเคยอบรมชี้แนะ

เด็กน้อยได้ยินก็ยินดีปรีดา ยิ่งเลียนอย่างในหนังสือนิยายกล่าวเสียงดังว่า

"อาจารย์ที่เคารพ โปรดรับการคารวะจากศิษย์ด้วย!"

ชั่วพริบตานั้น ใบหน้าของจางซุนลีปรากฏแววแปลกประหลาดพิกลไม่เคยมีใครกล้าคารวะท่านเองคนหนึ่งเป็นอาจารย์ เด็กน้อยคนนี้

เข้าใจความหมายของคำว่าอ่องหรือไม่หนอ ปกติเขามีนิสัยเคร่งขรึม สุขุม มาตั้งแต่อายุน้อย แต่ยามนี้ยังต้องหัวเราะซ้ำอีกฝ่ายเสียงดังลั่น กล่าวว่

"ราชครูฝั่งมีบุตรสะ...เอ๋อ...บุตรชายเช่นเจ้า ไม่ทราบว่สมควร ปลาบปลื้มยินดีหรือกลัดกลุ้มกังวลใจกันแน่ จริงสิ ข้ายังไม่รู้จะเรียกเจ้า ว่อะไรเลย"

"ฝั่งเหอ! ข้าชื่อว่าฝั่งเหอ!"

เด็กน้อยยิ้มจนตาโค้งขึ้น

ทันใดนั้น แม้แต่แสงจันทร์อันสุกสกาวบนท้องฟ้าและไข่มุกพราวตา ราวหยกขาวในมือ ยังมีอาจเทียบเคียงประกายเจิดจรัสมีชีวิตชีวา ในดวงตางสงที่โค้งขึ้นด้วยรอยยิ้มนี้ได้

7

เทียนเจามีประวัติศาสตร์การปกครองมายาวนาน แผ่นดินมี
ผลผลิตอุดมสมบูรณ์ ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข บุรุษหน้าตาหล่อเหลา
หญิงสาวรูปโฉมงดงาม แคว้นเล็กๆ ต่างเกรงกลัวในอำนาจ มิกำลัง
สบประมาทดูแคลน แต่ละปีจะต้องส่งเครื่องบรรณาการมาแสดง
ความภักดีไม่ขาดสาย ทุกคนต่างเข้าใจว่าตราบใดที่ราชสำนักยังคงอยู่
ฝนฟ้าก็จะตกต้องตามฤดูกาล ราษฎรสามารถทำมาหากินอย่างราบรื่น
สงบสุขตลอดไป

ทว่ามิคาดจักรพรรดิกลับเสด็จสวรรคตจากไปอย่างกะทันหัน
พระโอรสซึ่งเพิ่งพระชนมายุเพียงสี่พรรษาต้องขึ้นครองราชย์โดยมี
ยงซินอ๋องและกงซินอ๋องทำหน้าที่มหาอัครเสนาบดี พร้อมทั้งเปลี่ยนชื่อ
รัชสมัยเป็น 'คังหนิง'

หากจะพูดว่ามีเสด็จาสองคนเป็นมหาอัครเสนาบดี มีผู้บอกว่า

อำนาจการปกครองส่วนใหญ่ตกอยู่ในมือยงชินต้องจะถูกตั้งกว่า หนึ่งซ้า
ยังกุมเอาไว้คราวเดียวยาวนานถึงเจ็ดปี ส่วนยงชินต้องถึงแม้จะเข้าวังมา
ร่วมว่าราชการเป็นประจำ แต่ไม่มีท่าทีทะเยอทะยานลุ่มหลงในอำนาจ
และไม่เคยปะทะขัดแย้งกับยงชินต้องเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาเดียวจักรพรรดิน้อยก็
พระชนมายุครบสิบเอ็ดพรรษา ปีหน้าจะเข้าพิธีอภิเษกสมรส หลังจากนั้น
ตำหนักฝ่ายในก็จะมีการเคลื่อนไหวกองสนมกำนัลในจักรพรรดิองค์ใหม่กัน
อย่างคึกคัก

บัดนี้คนในวังและราชสำนักต่างพากันจับตามองการเคลื่อนไหว
ของยงชินต้องทุกฝั้ว

พิธีอภิเษกสมรสเป็นสัญญาณว่าจักรพรรดิทรงเติบโตเป็นผู้ใหญ่
แล้ว ในเมื่อเป็นผู้ใหญ่ก็สมควรกุมอำนาจการปกครองแผ่นดินไว้ในพระหัตถ์
นี่คือสิ่งที่ทุกคนแอบคิดอยู่ในใจ

ยงชินต้องได้ส่งมอบอำนาจการปกครองอันน้อยนิดในมือคืนให้แก่
จักรพรรดิน้อยเป็นที่เรียบร้อย ทว่ายงชินต้องที่ได้รับการแต่งตั้งเป็น
เชื้อเจ้จ้องผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์นั้น กลับยังคงค้างแรมใน
ห้องบรรทมของพระพันปี และไม่มีทีท่าว่าจะยอมคืนอำนาจการปกครอง
แต่อย่างใด

คนในราชสำนักได้แต่แสวงหาเป็นมองไม่เห็น กล้ามือโทสะแต่มีกล้า
แสดงออกมา

ในวังมีเรื่องฉาวโฉ่โลกีย์ซึ่งเป็นที่รู้แก่ใจกันไปทั่ว ส่วนในหมู่ราษฎร
ก็ต้องทนกับคนร้ายกาจคนหนึ่งซึ่งก่อเรื่องเป็นเนืองนิตย์

นั่นก็คือพระมาตุลา* ผังผู้ชอบใช้อำนาจข่มเหงรังแกราษฎรในเมืองหลวง!

เล่าลือกันว่าเขาวางอำนาจบาตรใหญ่ เทียวรังแกราษฎร ทั้งยังดูดคร่าสาวชาวบ้านตามอำเภอใจ ไม่นานนักกิตติศัพท์ก็เลวร้ายถึงขั้นว่ายามลูกเล็กเด็กแดงร้องไห้โยเยไม่เลิกรา เป็นต้องถูกบิดามารดาชู้ว่า

'ประเดี๋ยวพระมาตุลาคนเลวก็มาจับตัวไปหรอก!'

รับรองว่าเด็กน้อยจะต้องตื่นกลัวจนปัสสาวะอุจจาระเรี่ยราด มีกลิ่นส่งเสียงร้องให้อีกเลย

เพราะเหตุนี้ รัชสมัยคังหิงที่เจริญรุ่งเรืองยาวนานถึงหกสิบปี แม้จะเป็นที่กล่าวขวัญชมเชยและเอาเป็นเยี่ยงอย่างของคนรุ่นหลัง ทว่าในช่วงต้นรัชสมัยหลายปีนั้น เรื่องฉาวโฉ่ในวังและจอมอันธพาลในเมืองหลวงก็มักจะเป็นเงามืดจางๆ ที่บดบังรัศมีของรัชสมัยคังหิงให้อับแสงลงไปบ้างอย่างน่าเสียดาย

"พระมาตุลาโศดมาแล้ว!"

"..."

หลังจากคลีพัดจีบในมือโบกเบาๆ สองสามที พระมาตุลาผังก็รู้สึกปวดเมื่อยข้อมือเต็มทน พัดเล่มนั้นจึงถูกส่งให้สาวใช้ในชุดเขียวทำหน้าที่ต่อไป

"ฮะ! รถม้าของพระมาตุลาโศดมาแล้ว รีบหนีเร็วเข้า"

* พระมาตุลาเป็นตำแหน่งยกย่องพี่หรือน้องชายของพระมเหสีและพระชนนีของจักรพรรดิ ในที่นี้ผังเหอเป็นน้องของผังไท่เฟยซึ่งมีศักดิ์เทียบเท่าพระชนนีของจักรพรรดิน้อย ผังเหอจึงมีศักดิ์เป็นพระมาตุลาของจักรพรรดิน้อย

"..."

ลั่นจีพันธุ์ก๊วยเพย* ซึ่งถูกส่งอย่างเร่งด่วนมาทั้งคืนจนม้าเหนื่อย
ตายไปสามตัวถูกสาวใช้ส่งให้ถึงปาก เมื่อกัดไปคำหนึ่ง น้ำอันหวานชุ่ม
ก็กระจ่ายไปทั่วลั่น เจริญชนให้กินอีกอย่างไม่รู้เบื่อ

ตู่บ!

"..."

พัดที่กำลั้งโบกไหวพลันชะงักหยุด

ตู่บ!

"...เสียงอะไรกัน"

ภายในรถม้า พระมาตุลาหน้าตาหล่อเหลาจนดูงดงามอายุ
ประมาณยี่สิบสามขึ้นเบาๆ เสียงของเขาไพเราะเสนาะหูราวกับไข่มุก
ร่วงกระจ่ายลงบนผาตหยก กังวานสดใสน่าฟังยิ่งนัก

สาวใช้ในชุดเขียวครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบว่า

"นายน้อย จะต้องมีคนโยนก้อนทองคำมาถูกรถโดยมิได้ตั้งใจ
เป็นแน่"

"โยนทองคำใส่รถ? ใครกันที่ว่างงานจนเห็นรถม้าก็โยนทองคำใส่
แล้วใครกันที่กล้าวางอำนาจอดร่ำอวดรวยไปกว่าข้า"

เสียง 'ตู่บ' ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ 'ทองคำ' ก้อนนั้นพุ่งทะลุผ่าน
ช่องหน้าต่างเข้ามา กระทบเอาหน้าผากขาวผ่องของเขาเข้าเต็มรัก

"นายน้อย!"

* ลั่นจีพันธุ์ก๊วยเพยมีที่มาจาก 'หยางก๊วยเพย' หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามของจีน ผู้เป็นอัครชายาในพระเจ้าถังเสวียนจง
เล่ากันว่าหยางก๊วยเพยชอบกินลั่นจีมาก แต่ลั่นจีส่วนใหญ่ปลูกอยู่ทางใต้ ซึ่งห่างไกลจากเมืองหลวงจางอัน
เป็นระยะทางนับพันลี้ ถึงเสวียนจงอยากจะได้ใจหยางก๊วยเพย จึงส่งม้าเร็วเดินทางทั้งวันทั้งคืนเพื่อนำลั่นจี
ที่สดใหม่มายังเมืองหลวง จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

สาวใช้อุทานเสียงตื่น

ผิวหน้าขาวเนียนเริ่มกระตุกด้วยอารมณ์ เขาหยิบก้อนหินเปรอะโคลน
ขึ้นมาพิจารณาดู สักครู่จึงกล่าวขึ้นซ้ำๆ

"ทองคำหรือ! กลับไปซ้ำจะกำนัลทองคำพวกนี้แก่เจ้าหนึ่งตะกร้า
ให้คืนนี้เจ้านอนบนมันทั้งคืน หากเจ้านอนหลับ วันรุ่งขึ้นซ้ำจะตกรางวัล
ให้!"

พอก้าวจบ โทสะที่คุกรุ่นก็ระเบิดขึ้นอย่างควบคุมไม่อยู่ ตวาด
เสียงเกรี้ยวกราด

"หยุดรถ!"

รถม้าหยุดชะงักก็กึก ร่างในชุดแดงเพลิงกระโดดลงจากรถอย่าง
แคล่วคล่องว่องไว

ผู้คนในแผ่นดินเทียนเฉาได้เชื่อว่าเกิดมามีรูปโฉมงดงาม บุคลิกภาพ
สวยสง่าเพียบพร้อม หนุ่มน้อยรูปร่างผอมสูงคนนี้ก็คือสุดยอดในบรรดานั้น
ผมดำยาวสลวยถูกรวบเป็นมวยทิ้งชายไว้ได้หมวกประดับ เลื้อยคลุมสีแดง
ชายยาวจรดพื้นตัดเย็บอย่างประณีตบรรจงคุณภาพชั้นหนึ่ง ยิ่งขับเน้น
รูปโฉมของเขาให้งดงามจับตาขึ้นอีกสามส่วน ใบหน้าขาวผ่องนวลเนียน
ราวหยกเนื้อดี เปล่งปลั่งจนแทบจะปริแตก

และตอนนี้หน้าผากขาวผ่องของเขาก็กำลังปริแตกจริงๆ เสียด้วย
เขายกมือขึ้นลูบคลำ ก็สัมผัสเอาเลือดเหนียวเหนอะติดปลายนิ้ว
มาเล็กน้อย

ใบหน้านางงามพลันบิดเบี้ยวด้วยโทสะ หันหน้ามองกราดไปบน
ท้องถนนพลางแผดเสียงด่าลั่น

"เจ้าลูกเต๋าดัวไหนกล้าลอบทำร้ายข้า! ออกมารับความตายเสียดีๆ"
ทว่าบนถนนเส้นนั้นกลับว่างเปล่าไร้ผู้คน แม้แต่เงาสุนัขสักตัวก็ไม่มี
ชี้ขาด! กล้าทำร้ายคนแต่กลับไม่กล้าเผยโฉมหน้า เขาขบกราม
กรอดๆ คั่งแค้นจนเส้นเลือดที่หน้าผากปูดโปน ไม่เชื่อหรือกว่าวันนี้
จะจับตัวใครไม่ได้สักคน คิดแล้วก็รวบชายเสื้อขึ้นออกเดินค้นหาไป
ตามทางอย่างรวดเร็ว

ในซอยมีเสียงเด็กร้องไห้จ้า เขารีบหันขวับไปมอง ทว่าเจ้าของ
บ้านหลังนั้นรีบกระซกประตูปิดดังปัง เขาสูดลมหายใจลึก ก้าวยวาวๆ
เดินหาต่อไป ประตูบ้านทั้งสองฟากถนนถูกกระแทกปิดลงต่อหน้า
ดังปังๆ ติดต่อกันราวกับรัวกลองรบ

ดวงตาสีฟ้าหรือสีเหลืองน้อย จ้องมองไปยังร้านสุรา 'บุปผาฤดูใบไม้ผลิ
ศศิฤดูใบไม้ร่วง' ที่เขาเพิ่งมาดื่มกินเมื่อเดือนที่แล้ว มาตราว่าประตูใหญ่
จะเปิดอยู่ แต่หน้าต่างชั้นสองกลับถูกงับปิดสนิทจนลมเข้าไม่ได้

"เฮอะ!"

ขณะจะก้าวเข้าไปในร้านเพื่อประกาศศักดาสักหน่อย มิคาด
เสียงเอิร์ทกลับวิ่งถลาออกมา มิใช่เพื่อทักทายต้อนรับ แต่กลับเอา
กระดาดขาวแผ่นหนึ่งมาแบะไว้ที่หน้าประตู เสร็จแล้วก็วิ่งตัวลั่นนั่งก
กลับเข้าไปในร้าน แต่แล้วเท่าเจ้ากรรมพานเกี่ยวกันจนสะดุดแทบ
ล้มทั้งยืน ยังดีที่ลูกค้ำในร้านมีน้ำใจรีบช่วยพยุงเอาไว้

และแล้วประตูร้านก็ถูกกระแทกปิดไล่หน้าพระมาตุลาตวัถดังปัง
ตัวหนังสือไ้ย่นบนกระดาดปรากฏสู่สายตา

'เถ้าแก่กำลังไว้ทุกข์'

ร้านสุราแห่งนี้มีคนทยอยมาอุดหนุนไม่ขาดสาย หากไม่จองโต๊ะไว้ก่อนก็ไม่มีทางได้นั่งกิน เห็นชัดว่าเมื่อสักครู่ยังมีหัวคนวิ่งพล่านไปมาอยู่เต็มร้าน แล้วตอนนี้กลับประกาศว่าปิดไว้ทุกซ์ คิดว่าเขาตาบอดหรือไร

ดวงตาเรียวยาวหรือลงครึ่งหนึ่ง เขาเหยียดริมฝีปากถามโดยไม่หันไปมอง

"จิงจิง เจ้าบอกมาซิว่ามันหมายความว่าอะไร"

เขาไ้มนุษย์สัมผัสพันธ์อย่างนั้นหรือ หรือว่าวันนี้เขาดูยากจนขึ้นแค่นั้นเสียแล้วหรือในร้านจึงจำไม่ได้

สาวใช้ชุดเขียวซึ่งเพิ่งวิ่งกระหืดกระหอบตามมาถึงร้องตอบเสียงแตกตื่นยินดี

"นายน้อย ล้วนเป็นเพราะอำนาจบาตรมีของท่าน ทำให้ผู้คนหลบห่างเปิดทางจนถนนว่างร้างไปทั้งซอย!"

"..."

ต่อให้เป็นผัวเหี้ยซึ่งปกติได้รับฉายาว่า 'จอมอันธพาล' ยังอดสะท้านเอือกขึ้นทั้งร่างมิได้ หันหน้าไปมองดูสาวใช้ของตนอย่างซ้ำๆ

สีหน้านางเต็มเปี่ยมไปด้วยความจริงใจ ไม่มีวี่แววของการเยาะเย้ยถากถาง ทั้งยังหัวเราะหน้าบานมองสบตาเขาอย่างจงรักภักดีเต็มเปี่ยม

ผัวเหี้ยกล่าวเสียงต่ำพราวด้วยความโกรธ

"กลับไปคัดคำว่า 'ผู้คนหลบห่างเปิดทางจนถนนว่างร้างไปทั้งซอย' ให้ข้าร้อยครั้ง พรุ่งนี้ข้าจะตรวจสอบด้วยตัวเอง"

สาวใช้คนนี้เขานำติดตัวกลับมาจากที่ใดก็จำไม่ได้แล้ว แต่หาก

ต้องสั่งสอนสาวใช้ในจวนเอากลางถนนเช่นนี้ คนที่เสียหน้าก็คือเขา ซึ่งเป็นเจ้านายนั่นเอง เขาฝังเหอจะเสียหน้าไม่ได้เป็นอันขาด!

กวาดตามองถนนใหญ่นั้นอีกครั้ง เดิมทีคิดว่ามันว่างเปล่าไร้ผู้คน ที่ไหนได้ตรงปากตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่งกลับมีคนยืนมุงกันอยู่กลุ่มหนึ่ง เพียงแต่เมื่อสักครู่ถูกต้นไม้ใหญ่บดบังเอาไว้ เขาจึงมองไม่เห็นแต่แรก

ยังมีคนใจกล้าเดินไปมาอยู่บนถนนอีกหรือ

ด้วยความประหลาดใจ หลังจากจับผิดจิบจากจิงจิงมาถือไว้ เขาก็เดินส่ายอาดๆ ตรงเข้าไป

เมื่อไปถึงหน้าปากตรอก จึงพบว่าสิ่งที่ดึงดูดสายตาคนพวกนี้ ก็คือคนของจวนราชครูคนปัจจุบัน บุตรชายของราชครูจ้าวคุ่นหน้าคุ่นตา ตนยั้ง ยามที่ตนกำลังข่มเหงรังแกชาวบ้าน มักจะพบเอาคนแซ่จ้าว อย่างประจวบเหมาะ นับเป็นคนในเส้นทางเดียวกันโดยแท้ เพียงแต่ บุคลิกลักษณะของตนสูงส่งกว่า จึงไม่เคยเห็นจ้าวจื่อหมิงที่ต่ำต้อยคนนี้อยู่ในสายตา

ฝังเหอรูปร่างบอบบางสูงระหง เพียงเขย่งปลายเท้าเล็กน้อยก็สามารถมองเห็นสิ่งที่ผู้คนกำลังร่ายล้อมมุงดู

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า เด็กห้าคนกำลังคุกเข่าลงบนเสื่อขาดๆ เบื้องหน้ามีป้ายเขียนไว้ว่า 'ชายตัวฝังศพบิดา'

เขาสะดุ้งเฮือก รีบผงะถอยหลังก้าวใหญ่ ร้องด่าในใจว่าเรื่องอัปมงคล!

เขารีบผลุนผลันหันกายเดินจากไป

"แดดร้อนเปรี้ยงเช่นนี้ ผิวบอบบางของแม่นางจะทนทานได้อย่างไร

พวกเจ้ารีบนำเงินมอบให้แม่นางคนนี้ ข้าจ่ายเงินซื้อตัวนางแล้ว"

จ้าวจื่อหมิงประกาศเสียงดัง

"ขอบพระคุณคุณชาย พวกเราห้าพี่น้องยินดีเป็นวัวเป็นม้ารับใช้คุณชาย"

เสียงหวานใส่นั้นแผ่ไวกว้างด้วยความโกรธเคืองและกลัดกลุ้ม รวากับคับแค้นน้อยใจในโชคชะตาที่ต้องตกเป็นเบี้ยล่างผู้อื่น ผั่งเห่อไม่ยอมเหลียวหน้ากลับไปดู ขณะยกชายเสื้อจะก้าวขึ้นรถม้าที่ตามมาจอดอยู่ข้างๆ ก็เห็นดวงตากกลมโตของจิงจิงกำลังจ้องไปยังคนกลุ่มนั้นตาไม่กะพริบ

เขาใช้ด้ามพัดเคาะหัวนางเพื่อระบายอารมณ์ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงจ้าวจื่อหมิงดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"เด็กสี่คนนี้ไม่ต้องตามมา แม่นางมาคนเดียวก็พอแล้ว น้องชายเจ้ายังอายุน้อย เอาไปก็ทำอะไรไม่ได้ มีแต่เลี้ยงเปลืองข้าวสุกเปล่าๆ ไปๆ พวกเจ้าเอาเงินกลับไป นับตั้งแต่วันนี้พี่สาวเจ้าก็คือคนของข้าแล้วไปให้พ้น"

"คุณชาย พวกเราพี่น้องไม่ขอแยกจากกัน เอ๊ะ คุณชายรักษามารยาทด้วย พวกเราพี่น้องเพียงขายตัวเป็นบ่าวรับใช้ มิได้ขายอย่างอื่นนะ!"

"ปล่อยพี่สาวข้าเดี๋ยวนี้!"

เสียงเด็กร้องตะโกนโวยวายผสมกับเสียงร้องไห้ดังระงม

"ไสหัวไป! คนที่คุณชายของพวกเราต้องการมีหรือจะเอามาไม่ได้ พวกเจ้าลองไปสอบถามคนอื่นๆ ดูเถอะ ในเมืองหลวงนี้ไม่มีใครไม่เคารพ

ย่าเกรงท่านราชครูจ้าวบ้าง แม้กระทั่งองค์จักรพรรดิยังทรงให้เกียรติท่าน อยู่หลายส่วนเลย!"

ทันใดนั้นเงินพวงหนึ่งก็ถูกโยนเหมะลงบนเสื่อขาดๆ หน้าสาวน้อย ผู้โชคร้าย

ขณะที่กลุ่มคนซึ่งกำลังยืนอยู่ดูคลากันเป็นพัลวันยังงุนงงว่า เงินพวงนี้ไพล่มาจากที่ใด จ้าวจื่อหมิงที่ได้สติก่อนก็ร้องโพล่งออกมาว่า

"ฝั่งเหอ?"

ฝั่งเหอหัวเราะคิกคัก ออกแรงกระพือพัดจีบอย่างเบิกบานใจ จนผมยาวสลวยซึ่งทั้งชายลงมาปลิวสยาย งามสง่าน่าประทับใจดุจ เทพบุตรจุติลงมา

"นานแล้วที่ไม่ได้พบกันพี่แดงกวา"

เขาก้าวเข้าหาอีกฝ่ายอย่างช้าๆ จนหยุดลงตรงหน้า ทั้งยังจงใจ ลดสายตาลงมองดูร่างเตี้ยเล็กของอีกฝ่าย การใช้ความสูงข่มผู้อื่นเป็น สิ่งที่เขาชอบเป็นที่สุด

ดวงตาสีสาสดประกายเจิดจ้า เย็นเยียบจนน่าขนลุก

จ้าวจื่อหมิงผละถอยไปก้าวหนึ่ง ใบหน้าแดงช้ำขึ้นทันตา ออกตัว ตะกุกตะกักว่า

"ช้าเพียงแต่เตี้ยกว่าเจ้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เจ้า...เจ้าคิดจะทำอะไร..."

"ยังต้องให้พูดอีกหรือ"

พี่! เขารวบพัดขึ้นไประหว่างสาวน้อยคนนั้น ประกาศเสียงกร้าวว่า

"แน่นอนว่าข้าต้องการซื้อตัวนาง!"

"ชื่อ...ชื่อตัวนาง? เจ้าจะชื่อนางไปทำไม"

"ไม่ใช่มีความคิดเช่นเดียวกับเจ้าหรือหรือ"

ฝั่งเหออี้มจันเห็นพันขาวสะอาด ดึงร่างผอมบางของสาวน้อยคนนั้น ขึ้นมาโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะดิ้นรนขัดขืนเพียงใด

"พี่แดงกว่าต้องการนางไปทำอะไร ข้าก็ต้องการนางไปทำอย่างนั้น ยังต้องถามข้าอีกหรือ"

"นาง...เจ้า...นางมิได้น่ามองเช่นเจ้า...เจ้ายังต้องการนาง..."

"พระมาตุลา!"

คนรับใช้ของจวนราชครูจ้าวสอดปากทักท้วงอย่างโอหัง

"เรื่องนี้สมควรต้องดูลำดับเวลา คุณชายเราเป็นคนชื่อตัวนางก่อน พระมาตุลาคิดจะชิงตัวหญิงสาวตามอำเภอใจเช่นนี้ หากท่านราชครู กราบพูลเบี่ยงพระพักตร์..."

ฝั่งเหอมองคนรับใช้ผู้นั้นอย่างประหลาดใจ

"พี่แดงกว่า คนรับใช้ของท่านช่างร้ายกาจยิ่งนัก ดูแล้วยังเลวร้าย ไปกว่าท่านเสียอีก ไปเก็บมันมาจากที่ไหนกัน"

เป็นคนรับใช้ของจอมอันธพาลเหมือนกัน แต่จิตใจของเขาไม่มีความสามารถเช่นนี้ ช่างน่าขายหน้ายิ่งนัก!

"ข้า...ข้าก็จำไม่ได้เหมือนกันว่าเก็บมันมาจากไหน..."

"ถ้าเช่นนั้นพี่แดงกว่าคิดจะให้บิดาท่านให้ร้ายข้าต่อเบื้องพระพักตร์จริงๆ หรือ"

ฝั่งเหอถามพลางจ้องหน้า

"ไม่มีทางๆ"

จ้าวจื่อหมิงปฏิเสธปากคอสนั่น

ฝั่งเหอไต้ยิ่นก็ยิ้มอย่างพอใจ ชี้ไปที่เงินบนพื้น กล่าวว่า

"จันก็ถูกต้องแล้ว ข้าไม่เคยชิงตัวหญิงสาวชาวบ้านคนไหน นี่พวกเจ้าไต้ยิ่นหรือไม่ว่า เงินพวกนี้ใช้สำหรับซื้อตัวพวกเขา ไม่ขาดไม่เกิน แม้แต่คนเดียว"

"เงินพวกนี้ใช้ซื้อโลงศพๆ ยังไม่พอเลย!"

คนรับใช้คนนั้นหลุดปากโพล่งออกมา หากจะเปรียบเทียบกันแล้ว คุณชายของเขายังใจกว้างกว่าเป็นไหนๆ

"พอซื้อหรือไม่เกี่ยวอันใดกับข้า สามารถนำคนกลับไปจึงจะเป็นเรื่องสำคัญที่สุด จำเอาไว้ พี่แดงกว่า ข้าซื้อคน มิได้ชิงคน หากท่านใส่ร้ายข้า ท่านก็ดำซ้ำเกินไปแล้ว พวกเราไปกันเถอะ โอ๊ย...เจ็บนะ!"

พอก้มหน้ามองก็เห็นสาวน้อยคนนั้นกำลังกัดข้อมือขาวผ่องของตนอย่างแรง จนมีเลือดไหลซึมมออกมาจากปากนาง

"ฝั่ง...ฝั่งเหอ มือของเจ้า..."

ฝั่งเหอโตะสะลุกวาบ สะบัดมือคราหนึ่งสาวน้อยคนนั้นก็สลบเหมือด อยู่ในอ้อมแขนเขา

"คนโง่เง่า! แม้กระทั่งข้าเจ้ายังกล้ากัด คอยดูเถิดว่ากลับไป ข้าจะจัดการเจ้าอย่างไร!"

เขาสบถอย่างเดือดดาล

"คนเหลว! ปล่อยพี่สาวข้านะ! ปล่อยพี่สาวข้า!"

เด็กน้อยทั้งสี่คว้าเสื้อคลุมสีแดงของเขาไว้

ฝั่งเหอสะบัดเท้าสองสามที แต่ละคนก็กระเด็นลอยหรือไป หลังจากนั้น

เขาก็คุ้มร่างแน่นน้อยในมือกระโดดขึ้นรถม้าไปอย่างแคล่วคล่องว่องไว

"จิงจิง! ขึ้นมา"

ฝั่งเหอตั้งร่างสาวใช้ขึ้นรถม้า ตะโกนสั่งคนบังคับรถว่า

"ออกรถ!"

รถม้าเคลื่อนตัวผ่านหน้าจ้าวจื่อหมิงที่ยังยืนตงตะลึงอ้าปากค้าง
ฝั่งเหอโบกมือให้อีกฝ่ายพลางเปล่งเสียงหัวเราะลั่น

"พี่แดงกว่า ขอขอบคุณที่ยินยอมตัดใจ!"

จ้าวจื่อหมิงยังคงมองตามอย่างโง่ม

"คนผู้หนึ่งที่แท้ก็เป็นพวกสมองทึม"

ฝั่งเหอรู้สึกหมดสนุกจึงยื่นมือขวาให้จิงจิงพันแผลให้ เขามองดู
สาวน้อยที่แต่งกายในชุดไวท์ทูกซ์ พึมพำเบาๆ ว่า

"นางมาจากแคว้นเสียวอู่ ไหนเลยจะมีความงามดุจสตรีแคว้น
เทียนเฉาของพวกเรา คนเช่นเจ้าวันนี้ช่างตาต่ำเอาไม่เลือก"

"ไหนนายน้อยจึงดูออกว่านางมาจากเสียวอู่เล่าเจ้าคะ"

จิงจิงถามอย่างสงสัย อย่างมากตนก็เพิ่งแต่คาดเดาจากรูปโฉม
ภายนอกกว่าสตรีคนนี้มีเชื้อคนของเทียนเฉา แต่จะให้บอกว่านางมาจาก
แคว้นใดละก็ ในเทียนเฉานี้คงมีเพียงนายน้อยเท่านั้นที่สามารถบอกได้

ฝั่งเหอมิได้ตอบคำถามนาง แต่ปรายตามองเด็กน้อยสีคนที่พยายาม
วิ่งไล่ตามรถม้ามาอย่างสุดชีวิต ทันใดนั้นก็หัวเราะเสียงซู่ๆ ชัดหูออกมา

"นายน้อย อย่าออกแรงหัวเราะมากนัก ประเดี๋ยวเลือดจะยิ่งไหล
มากขึ้นนะเจ้าคะ"

ฝั่งเหอสะบัดมือโยนร่างสาวน้อยที่ยังสลบไสลไม่ได้สติไปที่ข้างรถ

จากนั้นเปิดประตูม้อออก แล้วนั่งขัดสมาธิมองดูเด็กชายสกปรก
มอมแมมทั้งสี่ที่กำลังวิ่งตามรถม้าไม่หยุดอย่างสบายใจ

เขาอ้าปากออก จิงจิงที่รู้งานก็รีบป้อนลินจีที่ปอกแล้วใส่ปาก
ให้ทันควัน เขาเคี้ยวไปหัวเราะไป

"จิงจิง ตอนเล็กๆ อาจารย์เคยเล่นนิทานให้ข้าฟังเรื่องหนึ่ง บอกว่า
หากแขวนอาหารไว้ตรงหน้าม้า มันจะวิ่งหนีไปข้างหน้าไม่หยุด"

"นายน้อยเคยทดลองหรือไม่เจ้าคะ"

"เคยสิ ทำไมจะไม่เคยเล่า ข้าเป็นคนชอบทดลองด้วยตัวเองอยู่แล้ว
ข้าและม้าตัวนั้นต่างจ้องเขม็งไปที่อาหาร เพราะมันแค่จับจ้องดูท่าที่
ของม้า จึงไม่ทันสังเกตว่าเบื้องหน้ามีต้นไม้ ข้าและมันพุ่งชนเข้าเต็มแรง
ผลสุดท้ายต้องนอนเจ็บอยู่กับเตียงหนึ่งเดือนเต็ม เฮอะ! ตอนนี้ข้า
ต้องการรู้สึกหนอยวาม้าน้อยๆ สัตว์นี้จะมีเรี่ยวแรงวิ่งตามอาหาร
ไปได้ไกลสักเพียงไร"

หันไปสั่งต่อคนบังคับรถ

"ตรงกลับจวน ไม่ต้องขับให้เร็วนัก พยายามรักษาระยะห่างให้
พวกมันมองเห็นไว้ หากพวกมันเหน็ดเหนื่อยจนตามไม่ไหวก็หยุดรถเสีย
พอวิ่งตามมาค่อยขับออกไปอีกครั้ง"

เขาหัวเราะอีกครั้ง สายตามองม้าน้อยสี่ตัวที่ใกล้จะหมดแรงล้มคว่ำ

"นายน้อยอย่าใจร้ายเกินไปเลย คืบนี้ท่านยังต้องเข้าวังอีกนะเจ้าคะ"
จิงจิงเตือนขึ้น

"เฮอะ!"

เขาพ่นเมื่อดิ้นจี้ออกมา ถูกเป้าหมายเผ่งที่จุมุกของจิงจิง จากนั้น

ทั้งตัวลงนอน พริ้มตาลงพลางบ่นอุบว่า

"เป็นพระมาตุลาที่ช่างน่ารำคาญใจเสียจริง"

ฝั่งเหอมีอีกชื่อว่าฉินจื่อ คนในวังต่างเรียกเขาว่าพระมาตุลา เป็นพระมาตุลาที่อันธพาลเกรที่ที่สุดในแคว้นเทียนเฉา

สองปีก่อนหน้าหลังจากมารดาของฝั่งเหอเสียชีวิตลง ตำแหน่งเจ้าบ้านสกุลฝังกัดตกเป็นของฝั่งเหอที่ต้องรับช่วงต่อ บรรดาลูกพี่ลูกน้องชายหญิงทั้งหลายต่างเชื่อฟังคำสั่งเขาทุกประการ เพราะว่าเขาคือจอมอันธพาลแห่งสกุลฝิง หนึ่งปีก่อนมีญาติพี่น้องคนหนึ่งลงมือจูดคร่าสาวชาวบ้านแข่งกับเขา ฝั่งเหอไม่พูดพรั้มทำเพลงก็เตะมันโด่งส่งกลับไปบ้านเกิด มันผู้นั้นพยายามชักชวนญาติที่เป็นบุรุษคนอื่นๆ ให้ลุกฮือขึ้นต่อต้าน แต่สุดท้ายก็ถูกฝั่งเหอจัดการหาคนมาจับตัวพวกมันมัดส่งกลับบ้านเกิดไปทำนา!

ขุนโจรสองคนยอมอยู่ร่วมเขาลูกเดียวกันไม่ได้ ดังนั้นแน่นอนว่าในที่สุดฝั่งเหอก็เป็นผู้นำชัยชนะ ส่วนเจ้าญาติพี่น้องคนนั้นยอมตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้อย่างมีต้องสงสัย

ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของเมืองหลวง มีจอมอันธพาลอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น และคนผู้นั้นก็คือฝั่งเหอ ไม่เคยมีใครได้รับสมญานามนี้อีก

จักรพรรดิน้อยองค์ปัจจุบันโปรดปรานพระมาตุลาคนนี้ยิ่งนัก กอปรกับญาติผู้ที่ทางพ่อของฝั่งเหอก็คือไท่เฟย* ในจักรพรรดิองค์ก่อน

* ไท่เฟย เป็นคำที่ใช้เรียกมเหสีหรือชายาของจักรพรรดิพระองค์ก่อน

มีคนให้ท้ายที่แข็งแกร่งทรงอำนาจเช่นนี้ หากผั่งเหอไม่โอหังบังอาจก็
ออกจะดูถูกตัวเองเกินไปแล้ว

อันที่จริงเทียนเจาตรากฎระเบียบไว้ หากจักรพรรดิสวรรคต
สนมชายาจะต้องถูกฝังตามไปด้วย หากตอนนั้นผั่งไท่เพยถูกฝังตาม
พระศพ ไม่น่าว่าผั่งเหออาจถูกคนจับยึดใส่ไหกลายเป็นผักตบงเค็ม
ไปแล้ว แต่ทว่าสวรรค์กลับช่วยเหลือเอาไว้!

ในตอนนั้นชื่อของผั่งไท่เพยกลับถูกคัดออกจากรายชื่อผู้ที่ต้อง
ถูกฝังพร้อมองค์จักรพรรดิ นางยังคงสุขภาพแข็งแรงมีชีวิตอยู่มาจนถึง
ทุกวันนี้ ตามที่ได้ยินหมอลงสนทนากัน หากผั่งไท่เพยยังแข็งแรงเช่นนี้
ต่อไปเรื่อยๆ นางอาจกลายเป็นสตรีที่อายุยืนที่สุดในฝ่ายในก็เป็นได้

นอกจากนี้ด้วยพระเมตตาอันกว้างใหญ่ไพศาลขององค์จักรพรรดิน้อย
เมื่อหลายปีก่อนผั่งเหอได้รับแต่งตั้งเป็นขุนนางแปลหนังสือในห้องแปล
พระอักษร พอคนสกุลผั่งรู้ข่าวก็มีทั้งคนที่หัวเราะและร้องไห้ ที่หัวเราะ
ก็เพราะผั่งเหอได้รับพระมหากรุณาธิคุณ คิดจะวางอำนาจบาตรใหญ่
ก็กระทำได้ง่ายขึ้นกว่าเดิมอีก ที่ร้องไห้ก็เพราะสวรรค์ช่างไม่มีตา เช่นนี้
เจ้าบ้านสกุลผั่งก็ต้องเป็นผั่งเหอต่อไปไม่มีทางเปลี่ยนแปลง

ยิ่งกว่านั้น บนร่างผั่งเหอยังแขวนป้ายพระมาตุลาอยู่ตลอด ไม่ยอม
ถอดออกจากกาย ทำให้ยามจักรพรรดิน้อยทอดพระเนตรเห็นเขา ก็ยังคง
เรียกหาอย่างเกรงพระทัยว่า 'พระมาตุลา'

ยังไม่พอ ปัจจุบันคนในวังล้วนกระจางแก่ใจดี พิธีอภิเษกสมรส
ของจักรพรรดิน้อยในปีหน้าจะต้องมีพระสนมที่ได้รับการคัดเลือกจาก
สกุลผั่งเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ตำแหน่งพระอัครมเหสีออกจะไกลเกินเอื้อม

แต่ตำแหน่งก๊วยเฟย* น่าจะพอมีความเป็นไปได้สำหรับพระสนมจากสกุลฝั่งคนนี้

โชควาสนาที่ประเคนมาไม่หยุดกลับทำให้บรรดาญาติานุญาติของฝั่งเหอพากันร้องไห้สะอึกสะอื้น พากันสงสัยว่าพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ไพศาลที่จักรพรรดิน้อยมีต่อสกุลฝั่งนั้น ที่แท้จะยืนยาวไปถึงเมื่อไร จะถึงจุดที่พวกเขาทั้งหลายผลัดกันฝันร้ายทั้งในยามกลางวันและคำคืนหรือไม่หนอ

ทั้งนี้เพราะฝั่งเหอไร้ความสามารถ ขาดคุณธรรม ยิ่งได้รับพระเมตตามากเท่าใดก็ดูเหมือนจะยิ่งไม่เกรงกลัวดินฟ้า หากวันใดหมดพระเมตตาและบารมีคอยปกป้อง กรรมที่จะตอบสนองในอนาคตก็ย่อมน่าสะพรึงกลัวอย่างแน่นอน

เมื่อคนสกุลฝั่งคิดได้เช่นนี้แล้ว จึงไม่มีใครกล้าวางอำนาจบาตรใหญ่อีกต่อไป พี่น้องชายทุกคนต่างพยายามเรียนรู้ที่จะเก็บซ่อนตัว ชุ่มกล้นนิสัยอันธพาลเกรเอาไว้ เพื่อในวันหน้าจะได้ไม่ถูกเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนตะเภาเดียวกับฝั่งเหอ จนอาจจะต้องพบจุดจบตายตกตามกันอย่างน้อยานาน

ในคืนที่มีดมิดท่ามกลางสายลมพัดกระโชก ฟ้าคะนองฝนกระหน่ำ ราวคลุ้มคลั่ง ฝั่งเป้ากระซกบังเหียนหยุดม้า ตะโกนบอกคนในรถ

"รีบลงไปเร็วเข้า! หากถูกคนพบเห็นเข้าไปเข้าเวรสายย่อมไม่ดีแน่"

ในใจเขาแอบหัวเราะเยาะ รู้สึกสะใจเป็นที่สุดที่ต้องพาฝั่งเหอ

* ก๊วยเฟย คือตำแหน่งพระอัครชายา มีศักดิ์รองจากหวงโฮ่วหรือองเฮา (พระอัครมเหสี) แต่สูงกว่าเฟย (พระชายา)

ไปเข้าเวรในคืนสภาพอากาศเลวร้าย หากต้องการเห็นจอมอันธพาลฝั่งเหอ
ได้รับความยากลำบาก ก็ต้องรอคอยเวลาเช่นนี้แหละ

ผู้ที่เข้าวังเพื่อรับเวรมีอาจถือร่มติดมือ คนยอมต้องเปียกม่อล่อก
ม่อล่อกราวกับลูกไก่ในน้ำแกง!

ฝั่งเหอมือหนึ่งเล็กม่านขึ้นมองดูสายฝน ขณะเดียวกันอีกมือก็ยึด
ลั่นจู่ลูกอวบใส่ปากเคี้ยว

"ฝนตกหนักเหลือเกิน!"

เขารำพึงเบาๆ ลมเย็นพัดกระโชกเข้ามาในรถ ทำเอาเขาซึ่ง
สวมเสื้อผ้าเนื้อบางถึงกับตัวสั่นสะท้าน

"ใช่แล้ว ฝนครานี้คาดว่าตกไปยันฟ้าสว่างก็ยังไม่หยุด ฝั่งเหอ
เจ้ารีบเข้าวังไปเถอะ"

ฝั่งเป่ายินดีในเคราะห์ร้ายของผู้อื่น ยิ้มจนปากเบี้ยวไปข้างหนึ่ง

"เอ่อ...พี่ฝั่งเป่า พวกเรากลับจวนกันดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยส่งข่าวไปว่า
ข้าป่วยก็แล้วกัน"

ฝั่งเป่าได้ยินเข้าก็เดือดดาล แต่พยายามข่มอารมณ์ กล่าวว่า

"เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ ใครจะเชื่อว่าเจ้าล้มป่วย"

เขาชี้ไปยังพวกขุนนางที่กำลังเดินทางเข้าวัง

"เห็นหรือไม่ คนพวกนั้นล้วนเดินทางเข้าวังไปรับเวรยาม มีใครบ้าง
ที่ไม่เห็นเจ้า หรือว่าเจ้าต้องการเห็นทุกคนในจวนหัวหลุดไปพร้อมกับเจ้า!"

ฝั่งเหอถ่มเม็ดลั่นจี้หายเข้าไปในสายฝน สายหน้าพร้อมทั้ง
ทอดถอนใจอย่างรำคาญ

"เอื่อ ตอนรุ่งแก่ขวบ้านนั้นสนุกนัก แต่ตอนปฏิบัติหน้าที่ขุนนางนี้

ช่างลำบากแท้"

ฝั่งเป้าแอบดำใจคำหนึ่ง คนสกุลฝั่งมีใครบ้างไม่ยอมเป็นขุนนาง แต่เจ้าเด็กน้อยนี่กลับเอาแต่เล่น! เขาอยากบันดาลให้เกิดอุบัติเหตุ ไม่คาดฝัน ทำให้อีกฝ่ายตายจากไปอย่างกะทันหัน แบบนี้ยังดีกว่า ให้คนสกุลฝั่งตกอยู่ในความหวาดหวั่นทั้งยามตื่นและยามหลับนอน ตลอดชั่วชีวิต

ท่ามกลางความมืดและม่านพิรุณหนาที่บจนแทบมองอะไรไม่เห็น พลันปรากฏแสงสลัวของตะเกียงดวงหนึ่งเคลื่อนที่ใกล้เข้ามา ฝั่งเป้า ประหลาดใจรีบกระโดดลงจากรถม้า เพิ่งจะเดินไปถึงท้ายรถก็พบว่า เป็นทหารองครักษ์เดินถือร่มตรงเข้ามา

"นี่คือรถม้าของพระมาตุลาใช่หรือไม่"

"ถูกต้องแล้ว"

ฝั่งเป้าตอบ รู้สึกประหลาดใจที่คนผู้นี้ได้รับอนุญาตให้ถือทั้งร่ม และตะเกียง ภายในวังคนที่สามารถทำเช่นนั้นก็มีเพียง...

"ท่านกงซินอ๋องส่งผู้น้อยมา คืบนี้ท่านอ๋องจะเข้าวัง ประจวบเหมาะ กับที่พระมาตุลาจะต้องเข้าเฝ้าด้วย คืบนี้ท่านอ๋องคาดเดาคร่าวๆ ว่าต้องเป็น ช่วงเวลานี้ จึงส่งข้าน้อยมารับพระมาตุลาเข้าวังไปพร้อมกัน"

ฝั่งเป้าได้ยินก็ผิดหวังจนแทบกระอักเลือด

ฝั่งเหอหัวเราะพลางกระโดดลงจากรถม้าอย่างทะมัดทะแมง ทหารองครักษ์รีบถลามากางร่มให้

"อยู่ดีๆ ทำไมท่านอ๋องของพวกเจ้าถึงเข้าวัง"

ฝั่งเหอถามอย่างสงสัย

"ข้าน้อยไม่ทราบขอรับ"

ฝนกระหน่ำลงมาราวฟ้ารั่ว ทำเอาพื้นดินเจิ่งนองไปด้วยน้ำ เดิมที่ฝังเหอพยายามยกชายเสื้อคลุมขึ้น แต่หลังจากคิดอีกทีก็หัวเราะซีๆ ปลอยชายเสื้อลงระไปกับพื้น จากนั้นก็ตั้งใจเดินเข้าไปตรงที่มีแอ่งน้ำขัง ทั้งย่ำทั้งกระโดด พยายามให้น้ำกระเด็นขึ้นมาเปียกร่างจนชุ่มโชก

ทหารองครักษ์เข้าใจว่าพระมาตุลาต้องการกลั่นแกล้ง จึงใจกระโดดให้น้ำกระเด็นใส่ร่างตน จึงลอบก่นด่าในใจแต่ไม่กล้าออกเสียง ใครใช้ให้ท่านกงชินอ่องและสกุลฝังเป็นเพื่อนบ้านกัน พระมาตุลาฝังจึงมีที่พึ่งพิงที่หนักแน่นดูจุขุนเขาคนนี้

เมื่อเดินมาถึงรถม้าคันงาม ผ้าม่านก็ถูกเลิกขึ้น คนในรถยื่นมือออกมาพร้อมกับกล่าวเรียก

"ฉินจื่อ ขึ้นมาเถิด"

ฝังเหอมองฝ่ามือที่ยังคงใหญ่และแข็งแรงกว่าของเขา ยิ้มพลางยิ้มแรงจากมือของอีกฝ่ายกระโดดผลุบหายเข้าไปในรถม้า เมื่อเข้าไปด้านใน อาศัยแสงตะเกียงจากด้านนอกก็จำแนกออกว่าในรถมิได้มีเพียงกงชินอ่องเท่านั้นที่นั่งอยู่ แต่ยังมีคนที่ซราอีกคนหนึ่ง

"พระมาตุลา ข้าน้อยขอกราบคารวะ"

"รถม้าคันออกใหญ่โต เจ้าอยากจะกราบคารวะอย่างไรก็เชิญ แต่อย่าทำหมวกหลุดกระเด็นลงมาก็แล้วกัน มิเช่นนั้นจะต้องชดทาน่าดูทีเดียว"

ฝังเหอกล่าวประตออย่างหงุดหงิด เดิมทีเข้าใจว่าภายในรถจะมีเพียงจางซุนลีเท่านั้น มิคาดกลับมีคนที่ไม่รู้กาลเทศะเพิ่มมาอีกคน

ดวงตาหงส์ของเขาเลื่อนไปกวาดมองข้างซุนลี เห็นเสื้อผ้าอีกฝ่ายยับย่นเล็กน้อยคล้ายกับรีบร้อนแต่งกายออกมา มิทราบว่าเป็นวังมีเรื่องด่วนสำคัญอันใด ถึงกับต้องใช้ชั้นที่เฒ่าเร่งรุดไปเชิญกงชินอ่องที่ตำหนัก

"ในวังยังมีเชื้อเจิ้งอ่องอยู่อีกคนหนึ่ง เขาคนนั้นตามหาตัวได้ง่ายดายยิ่งเพียงไปที่ห้องบรรทมของพระพัน..."

คำพูดคล้ายพึมพำกับตัวเองของฝั่งเหอถูกลดทอนด้วยเสียงทุ้มหนัก

"ไหนเจ้าจึงเปี่ยกปอนไปทั้งตัวเช่นนี้"

ดวงตาหงส์ของฝั่งเหอกะพริบพริบๆ สบตากงชินอ่องที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม แต่แล้วแววตาที่เต็มไปด้วยแรงกดดันมหาศาลของอีกฝ่ายก็บังคับให้เขาต้องหลบสายตาหันหน้าลง กลืนเอาคำพูดประชดประชันถึงเชื้อเจิ้งอ่องลงท้องไป พลิกกลืนอย่างกลมกลืนว่า

"ช่วยไม่ได้นี่นา ร่มคันเล็กนิดเดียว องค์กรักของท่านก็ตัวอ้วนอูจนกินเนื้อที่ไปกว่าครึ่ง"

องค์กรักร่างผอมเกร็งที่นั่งอยู่หน้าม่านรถเพื่อใช้ร่างตนกำลมนให้เจ้านายฟังแล้วแทบจะพลัดหล่นตกจากรถม้า

"พระมาตุลาเปี่ยกปอนเช่นนี้ ระวังจะจับไข้ไม่สบายได้นะขอรับ"

ชั้นที่เฒ่าเอ่ยเตือนอย่างรอบคอบสุชุม

"ใช่แล้ว รีบถอดรองเท้าออกดีกว่า เท้าข้าเปี่ยกชุ่มไปหมดแล้ว"

ฝั่งเหอเออพลางรีบกำหน้าก้มตาถอดรองเท้าออก แม้จะก้มศีรษะแต่กระนั้นก็ยังรู้สึกถึงสายตาเขม่งวดของกงชินอ่องที่กำลังจับจ้องมา

ก่อนหน้านี้ตนยังอายุน้อย ทั้งยังดูคนไม่เป็น จึงรู้แต่เพียงว่า

กงชินต้องเป็นคนอารมณ์ดีมีเมตตา เมื่อผ่านไปนานวันเขาก็ค้นพบว่า กงชินต้องมีความหล่อเหลาตามสายเลือดเชื้อพระวงศ์เทียนเฉา มีความสุขุมเยือกเย็นของผู้เป็นมารดา ทั้งยังมีสง่าราศีสูงส่ง แต่ไม่เย่อหยิ่งจองหอง หากมีใครสร้างความไม่พอใจให้แก่เขา อย่างมากเขาก็แค่ขมวดคิ้วแสดงความไม่พอใจเท่านั้น และบ่อยครั้งที่สีหน้าไม่พอใจที่วามักปรากฏต่อหน้าเพื่อนบ้านร่ำติดกันคนนี้

ผั่งเหอแอบเบ้าปากน้อยๆ เขาเคยได้ยินคนเล่าว่ายามกงชินต้องลืมตาขึ้นดูโลก ก็ถูกขุนนางต่างพระเนตรพระกรรณเปรียบเทียบเป็นเทพบุตรบนสวรรค์จุติลงมาเกิด แม้จะไม่มีวาสนาได้เป็นถึงโอรสสวรรค์ แต่ก็เป็นเสาหลักค้ำจุนแผ่นดิน ขอเพียงมีเขาอยู่ เทียนเฉาจะสงบสุขและมั่นคงดูขุนเขา

สาเหตุที่คนในวังมีความเชื่อเช่นนี้คาดว่าเป็นเพราะยามตั้งครรภ์มารดาของเขาเริ่มถือศีลกินเจ ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต บุตรชายที่เกิดมาจึงมีลักษณะคล้ายพระโพธิสัตว์อยู่บ้าง แม้ว่าผั่งเหอจะดูไม่ออกเลยสักนิดก็ตาม นอกจากนี้คนในตำหนักกงชินต้องก็จงรักภักดีต่อราชสำนักเสมอมา ไม่เคยคิดทะเลาะทแยงหน้าหน้าหรือชิงชังบัลลังก์มังกร ดังนั้นผู้คนในวังและราชสำนักจึงพากันให้ความเคารพและเกรงใจจางซุนลี่อยู่หลายส่วน

อย่างน้อยตอนที่จักรพรรดิองค์ก่อนสวรรคต จางซุนลี่ก็ไม่เคยฉวยโอกาสก่อกบฏช่วงชิงอำนาจล้มล้างราชบัลลังก์ มีหน้าซ้ำหลังจากจักรพรรดิน้อยขึ้นครองราชย์ เขาก็ยังทุ่มเทใจกายช่วยบริหารบ้านเมืองปกครองแผ่นดิน ถึงแม้จะไม่ใกล้ชิดสนิทสนมกับจักรพรรดิน้อย

สักเท่าไรนัก แต่หากเทียบกับเชือกเงี้ยวที่ป็นขึ้นแท่นบรรทมของพระพันปี
ข้ายังมีตำแหน่งเป็นถึงผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์คนนั้น กงชินอ่อง
ก็เหนือล้ำกว่าไม่ทราบว่่าก็เท่าต่อก็เท่า

ผั่งเหือดเหี่ยวที่เปียกชื้นไว้ได้ทีนี้ แต่กระนั้นภายใต้แสงตะเกียง
ดูว่่าบยังพอมองออกว่่าเท้าทั้งสองของเขาเรียวเล็กขาวผ่องราวกับ
ไข่มุกเนื้อดี ดูดงามจับตาเหลือเกิน

ผั่งเหือดจมน้ำตาหงส์โค้งขึ้น แสงรั้งทำเป็นไม่เห็นสายตาดำหนิดีเดีย
นก็บังคับให้ใส่รองเท้าของกงชินอ่อง

"น่าอายจริง เท้าข้าเปียกไปหมดแล้ว อาจจะไม่สบายเอาก็ได้ หวังว่่า
ท่านอ่องคงจะไม่ตำหนิที่ข้าถอดรองเท้าหรอคะ ตอนเด็กๆ ข้าร่างกาย
อ่อนแอ ล้มป่วยกระเสาะกระแสะ ไม่คิดจะล้มหมอนนอนเสื่อเอาตอนนี้
อีกแล้ว"

ดวงตาทองสีปรายมองไปด้านข้าง เมื่อพบว่าขันทีเฒ่ากำลังเบิกตามอง
ข้อเท้าของตนอย่างตะลึงลันก็ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"มองอะไร!"

"ฉินจื่อ"

กงชินอ่องเตือนเบาๆ จากนั้นหยิบผ้าห่มผืนบางออกจากลิ้นชักมา
คลี่คลุมปิดเท้าของผั่งเหือดจากสายตาขันทีเฒ่า เมื่อเห็นผั่งเหือดทำท่า
จะเตะออก เขาก็กล่าวเตือนเสียงเยือกเย็นว่่า

"ผ้าห่มผืนนี้ข้าใช้ในรถม้าเป็นประจำ หากเจ้าทำตกหายไปจากรถม้า
จะชดใช้อย่างไร"

เป็นผ้าห่มที่กงชินอ่องใช้เป็นประจำหรือ...ผั่งเหือดเม้มปากแน่น

พยายามข่มใจยอมให้กงชินอ่องบังคับห้ามผ้าให้แต่โดยดี

"มีทราบท่านอ่องเข้าวังเพราะ..."

เขาลองเลียบเคียงสอบถาม สองเท้าชดชุกอยู่ในผ้าเพื่อดูซ้ำ
ความอบอุ่นเอาไว้

"เป็นความลับ"

เฮอะ! ในวังมีความลับเสียที่ไหนกัน เข้าวังดึกคืนก่อนคืนจะต้อง
มีเรื่องด่วนอย่างแน่นอน ยังมีเรื่องอะไรที่เซ่อเจ๋งต้องจัดการไม่ได้หนอ
นอกจากนั้นยังมีจักรพรรดิน้อยนี่นา ผังเหอพยายามขบคิดแต่ก็นึกเหตุผล
ไม่ออก ดังนั้นเขาจึงหันเหความสนใจไปยังชั้นที่เฒ่า

ชั้นที่เฒ่าทราบกิตติศัพท์อันร้ายกาจของพระมาตุลาคนนี้ได้ จึงรีบ
หลุบสายตาลงแสวงหาเป็นมองไม่เห็น นึกในใจว่าตนช่างโชคร้ายอะไร
เช่นนี้ เห็นชัดว่าถูกใช้มาเช็กกงชินอ่องเข้าวัง คาดไม่ถึงว่าท่านอ่อง
กลับสั่งให้หยุดรถม้ากลางทาง แล้วใช้คนไปเรียกจอมอันธพาลคนนี้
มาขึ้นรถ

ตอนนี้จะทำอย่างไรดี ตนจะถูกผังเหอจับบัญชีแค้นไว้หรือไม่หนอ

"ท่านอ่อง ถึงห้องเข้าเวรแล้วขอรับ"

รถม้าหยุดลง

"เออละ เจ้าลงไปเถิด"

กงชินอ่องบอกเสียงอ่อนโยน

ผังเหอมองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นรีบสวมรองเท้าแล้วกระโดดลงจาก
รถม้าไป

"ส่งพระมาตุลาไปที่ห้องเข้าเวร"

กงชินต้องสั่งการอีกครั้ง
ทหารองครักษ์รีบกางร่มเข้ามารับ
ฝั่งเหอเพิงจะเดินไปได้สองก้าวก็หันกลับไปเปิดม่านรถ แล้วคว้า
ผ้าห่มผืนเก่านั้นไปทอดไว้แนบอก

"ข้าชอบผ้าห่มผืนนี้แล้ว ข้าต้องการมัน!"

เขาที่กักเขาดี้อๆ

"เจ้าชอบก็เอาไปเถอะ"

"ขอบพระคุณ"

คราวนี้ฝั่งเหอเดินคุ่มๆ จากไปโดยไม่หันหน้ากลับมาอีก ทำเอา
ทหารองครักษ์ต้องวิ่งตามไปกางร่มอย่างร้อนรน

ชั้นที่ใญ่เรามองตามร่างฝั่งเหอจนหายลับเข้าไปในห้อง แล้วก็พบว่า
สายตาของกงชินต้องจับจ้องอยู่ที่ร่างผอมสูงนั้นเช่นกัน

เขาวิจารณ์อย่างระมัดระวัง

"ท่านต้องช่างจิตใจงดงามแท้ นอกจากท่านต้องแล้วคนอื่น ๆ
ล้วนต้องเดินเท้าเข้าวังทั้งสิ้น หลายวันมานี้ฝนก็ตกไม่หยุดตั้งแต่เช้า
จรดค่ำ ขุนนางพวกนั้นต้องเข้าเวรทำงานด้วยสภาพเปียกม้อล่อลมม้อแล็ก
มีเพียงพระมาตุลาเท่านั้นที่โชคดี..."

กงชินต้องดึงสายตากลับมา มุมปากกระดกขึ้นเป็นรอยยิ้มนุ่มนวล

"เขาเป็นบุตรของท่านราชครู ข้าสมควรดูแลเขาให้ดีสักหน่อย"

"จริงสิ ข้าเหนื่อยจำได้แล้ว พระมาตุลาหัวใจไม่แข็งแรงตั้งแต่เล็ก
ดังนั้นจึงต้องนอนชมอยู่แต่บนเตียงเป็นเวลานาน เรื่องนี้ราชครูฝั่งเคย
เอ่ยถึงกับข้าบ่อยๆ"

แววประหลาดใจผ่านแวบเข้ามาในดวงตาของกงชินอ่อง เขามอง
ชั้นที่เฒ่าอย่างครุ่นคิด จากนั้นถามเสียงราบเรียบว่า

"ท่านราชครูเคยเอ่ยถึงฝั่งเหอกับเจ้าหรือ"

"ใช่แล้วขอรับ มีอยู่ครั้งสองครั้งที่ข้าน้อยรู้สึกเห็นใจเขายิ่ง คนดี ๆ
เช่นเขากลับต้องกลัดกลุ้มกังวลใจเพราะบุตรน้อย ได้ยินว่าคนสกุลฝั่ง
กว่าร้อยชีวิต มีจำนวนกว่าครึ่งที่เป็นเครือญาติสนิทและห่างของสกุลฝั่ง
ราชครูนั่งตามหาพวกเขามาเลี้ยงดูก็เพื่อเพิ่มพลังหยางให้แก่บุตรของตน"

"จริงหรือ เจ้าช่างจำได้ละเอียดลออยิ่งนัก"

ชั้นที่เฒ่าหัวเราะเงิน ๆ

"คนชราภาพแล้ว เรื่องราวส่วนใหญ่ก็ลืมไปจนหมดสิ้น เพียงแต่
ช่วงนี้อยู่ดี ๆ ข้าน้อยก็นึกถึงเรื่องโน้นเรื่องนี้ขึ้นมาได้ วันนี้จดจำได้ชัดเจน
ไม่ว่าพวงนี้จำลืมไปหมดแล้วขอรับ"

พอกกล่าวจบก็เอะใจว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง รีบชำเลืองดูอีกฝ่าย
เห็นกงชินอ่องยังคงจับจ้องมองมาตาไม่กะพริบ เขาใจหายวาบ รีบออกตัว
ตามสัญญาตามา

"ข้าน้อยจำอะไรไม่ได้แล้วขอรับ จำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น"

รถม้าเคลื่อนตัวไปอย่างช้า ๆ กงชินอ่องเลิกม่านรถ ปล่อยให้
ละอองฝนสาดเข้ามา

ตะเกียงจากห้องเข้าเวรกะพริบวิบวับอยู่ไกล ๆ คุไปคล้ายไข่มุกงาม
ที่ปกคลุมด้วยฝุ่นละออง

"กงกง* ข้ารู้สึกแปลกใจมาโดยตลอด บุรุษหล่อเหลาหญิงสาว

* กงกง เป็นคำเรียกชั้นที่

งามสะคราญเป็นเรื่องราวธรรมดาในเทียนเฉา ทว่าผั่งเหอที่เกิดขึ้นเป็นชายโฉนกลับมีรูปโฉมงดงามล้ำเลิศเกินกว่าราษฎรทุกคนในเทียนเฉาเล่า"

กงชินอ่องเลียบเคียงถามโดยไม่หันหน้ามามอง

ชั้นที่เฒ่าตะลึงวูบ จากนั้นตอบว่า

"เรื่องนี้คนในวังก็รู้สึกละอายใจเช่นกันขอรับ"

กงชินอ่องหันมามองเขาอีกครั้ง ถามว่า

"ท่านราชครูไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้กับเจ้ากระมัง"

"เอ่อ..."

ชั้นที่เฒ่านิ่งอึ้งไปชั่วครู่ หลังจากครุ่นคิดดีแล้วจึงตอบอย่างล่งเลว่า

"ข้า่น้อยแก่ชราแล้วจริงๆ ท่านราชครูอาจจะเคยพูดอะไรบ้างแต่ข้า่น้อยลืมเลือนไปแล้ว กลับเป็นฝ่าบาท..."

"จักรพรรดิน้อย?"

"มิใช่ขอรับ เป็นจักรพรรดิองค์ก่อน ข้า่น้อยเคยติดตามรับใช้จักรพรรดิองค์ก่อนระยะหนึ่ง ประจวบเหมาะเป็นช่วงเวลาที่ผั่งไท่เฟยเข้าถวายตัวในวังพอดี ข้า่น้อยเคยได้ยืมพระองค์ทรงพืมพำกับองค์เองโดยบังเอิญว่างามสะคราญเหลือเกิน แต่น่าเสียดายที่นิสัยอันธพาลก้าวร้าวไปหน่อย ตัดใจไม่เอาเสียดีกว่า จากนั้นพระองค์ก็เลื่อนตำแหน่งผั่งหนึ่งเป็นผั่งซู่เฟยขอรับ"

ไม่ทราบว่าจะเพราะเหตุใดเรื่องนี้ถึงได้ประทับอยู่ในความทรงจำของชั้นที่เฒ่าอย่างลึกซึ้ง

"ข้า่น้อยนี่ก็ออกแล้ว วันนั้นเป็นวันที่มีข่าวลือว่าพระมาตุลาไปก่อเรื่องก่อราวข้างนอกจนถูกคนจับโยนลงไปส่งบจิดใจในเล้าหมู ผั่งซู่เฟย

ทราบเรื่องเข้ายังรู้สึกกังวลใจเลยขอรับ"

กงชินอ่องได้ยื่นก็ยิ้มเล็กน้อย

"อย่างนั้นหรือ"

"จริงขอรับ ท่านราชครูเป็นคนประเสริฐ ผังไทเพยก็เป็นสตรีที่ดีเลิศ
สกุลผังต้องส่งสมบุญมาไม่รู้กี่ชาติจึงได้ให้กำเนิดบุคคลที่มีความสามารถ
และสูงส่งด้วยคุณธรรมเช่นนี้ ใครจะคาดคิด กลับมีตัวเกินที่ไร้ประโยชน์
เช่นผัง..."

ขันทีเฒ่าพลันหยุดชะงัก รีบตบปากตัวเองเบาๆ ที่หนึ่ง

"ข้าน้อยปากเสียแล้ว"

กงชินอ่องมิได้กล่าวอะไรอีก

ขันทีเฒ่าลอบชำเลื่องมอสีหน้าอีกฝ่าย เห็นกงชินอ่องทอดสายตามองออกไปข้างนอก และสถานที่นั้นก็ห้องเข้าเวรนั่นเอง แสงตะเกียงในห้องมีทราบดับไปตั้งแต่เมื่อไร น้าแปลกนัก มีทราบว่าที่นั่นมีอะไร
น้ามองกันนักเชียว

ขันทีเฒ่ารู้สึกว่่าพื้นรถออกจะเปียกชื้น นี่เป็นฝีมือของผังเหอทำเปียกเอาไว้ ดูสิ น้ำกองเล็กๆ เหล่านี้น้วนไหลมาจากเท้าทั้งสองที่ชาวผอง
ดุจหยกคู่่นั้น เขาอยู่มาจนปานนี้ก็เพิ่งเคยเห็นข้อเท้าที่งดงามกลมกลึงถึงเพียงนั้น ท่านราชครูเคยบอกอะไรแก่เขาหรือเปล่าหนอ

ทันใดนั้นเขาก็ตัวเย็นวาบ นึกถึงสายตาแปลกๆ ที่มองมาเมื่อสักครู่ของท่านอ่อง แล้วสัญชาตญาณของตนเองก็กระซิบเตือนว่าอย่าคิดอะไรต่อไปอีก

เพราะหากเขาคิดออก เกรงว่าเท่ากับรันทดที่ตายดีๆ นั่นเอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623334.html>